

HZ.FATIMA (S.A)'NIN AHLAKİ ÖZELLİKLERİ

<"xml encoding="UTF-8?">

HZ.FATIMA (S.A)'NIN AHLAKİ ÖZELLİKLERİ

Zehra-yı Merziye (s.a) dirayet, hakikat ve marifet hususunda göklerdeki zühre yıldızı gibidir. O,kâmil insanın asıl kaynağıdır. Ve "küçücük yoksulâne evinde öyle insanlar yetiştirmiştir ki, nurları yerden göğe kadar, hatta melekler âleminden daha öte bir seviyede parlar.”[1]

Hız. Fatimatüz-Zehra (s.a)'nın fazilet ve hasletleri hususunda iki çeşit özellikle karşı karşıya kalıyoruz. Biri Allah tarafından verilen özellikler, yani insana lütfedilen özellikler ve diğeri öğrenilen, elde edilerek kazanılan özellikler. Bu yazıda ele almış olduğumuz özellik insanların öğrenerek, elde edip kazandıkları özelliklerdir. İnsan şahsiyetinde etkili olan birçok asıl özellik vardır. "Veraset", ve "iç ve dış etkenler" insanın şahsiyetinin şekillenmesinde rol oynayan iki etkili faktördür. Psikologlar yukarıda zikrolunmuş iki özellikle birlikte "yaş" ve "ahlak vicdanı" hususlarına da değinmiş ve bunları insanın şahsiyetini teşkil eden etkenlerden saymıştır. "Fıtrat", "ihtiyar ve irade sahibi olma", "görünmeyen (gizli) faktörler" (tabi ki bunu bir genelleme içine alamayız)'de insanın şahsiyetinin oluşmasında rol oynayan etkenlerdir.

Müslüman bilim adamlarına göre, insan şahsiyetinin etkilenmesinde en önemli unsur insanın "ihtiyar sahibi" olmasıdır.]Başka bir deyişle "seçme" özelliğine sahip olmasıdır[. Böyle olmadığı takdirde onun şahsiyeti mecburi olarak gelişir ve bu durum onu zorunlu olarak cisim ya da hayvan sınıfına sokar. Ne bir göreve ve sorumluluğa layık olur, ne de bir ödüle veya cezaya. Sonuç olarak veraset, ortam ve içgüdü cebirleri (zorlamaları) v.s. etkenlerin yanı sıra fiziki, biyolojik, tarihi ve psikolojik cebirler topluluğu da insan şahsiyetine şekil verir. Ufacık bir dikkat ve teveccühle insanın şahsiyetinin değişmesinde ve şekillenmesindeki asıl faktörün "ihtiyar sahibi olma" olduğu görüşüne varırız. İşte bu "ihtiyar sahibi ve irade gücü" özgürce diğer faktörlerin yanı sıra insanın şahsiyetinin şekillenmesine ve başka bir şekilde değişmesine sebep olur.

Yegâne örnek olan Fatimatuz-Zehra (s.a)'nın, kişiliğinin gelişiminde, veraset, ortam ve içgüdüsellik gibi faktörlerin hepsi el ele vermiş ve gül bahçesinde öylesine eşsiz bir gülü vücuda getirmişlerdir.

Fatıma (s.a)'nın babası Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a.) ilahi yaratılanların en üstünü, annesi ise zamanın en temiz ve iffetli kadınlarından olan Hüveylid kızı Hatice ve ataları yeryüzünün en salih ve temiz insanlarındandır. Fatıma (s.a)'nın nutfesi (dölü), ebeveynlerinin kırk gün kırk gece

boyunca Rableriyle halisane bir irtibat neticesinde bağlanmıştır. Öyle ki bu kırk gecelik ibadet ruhlarını inanılmaz bir doruğa yükseltmiş ve bu dölün mayası cennetin en pak, en iyi meyveleri ve gıdalarıyla yaratılmıştır. Zira Fatıma (s.a) “Havra-ul İnsiye” yani, insan şeklinde bir huri olarak adlandırılıyor ve Peygamber-i Hatem de Cennetin kokusunu daima O’nun varlığında arıyordu.[2]

Fatıma (s.a) sımsıcak, sevgi dolu, mutlu, pak, bir aile ortamında eğitilmiş ve annesinin vefatından sonrada yaratılmış en iyi eğitimcilerin kanatları altında terbiye edilmiştir. Fatıma (s.a.)’nın şahsiyeti dönemin ilgi odağında olan babasının yanında sağlamlaşmıştır. Aynı şekilde O ömrünün yarısını Peygamberin etekleri altında büyüüp eğitim alan eşinin yanında geçirmiştir.

Şimdi Hz. Fatıma (s.a.)’nın şahsiyetinde etkili olan unsurlar bu zatın örnek olmasında herhangi bir sorun yaratır mı sorusu sorulduğunda, ya da başka bir deyişle kendisine özgü şart ve özelliklerle mahsus yaratılmış o hanımı (ki o özellikler ve şartlardan hiçbiri bizim ihtiyarımıza sunulmamıştır, sunulmaz da) nasıl örnek almalıyız?

Cevap olarak şöyle dememiz gerekmektedir: İnsanın şahsiyetinin oluşmasında en etkili ve en önemli etkenlerin yani “ihtiyar sahibi olma ve iradenin” göz ardı edilmesi, masumların cebren güzel ahlak ve pak fıtrata sahip olma özelliğini zihinlere yerleştirir. Bununla birlikte şahsiyetin oluşumunda şart olan veraset ve ortam gibi diğer koşullar ve eş seçiminde dikkatli davranmak, daha cenin oluşmadan önce döllenme zamanında ebeveynin arınmış ve pak ruh üzere olması, sonrasında da münasip gıdalarla beslenilmesinin önemi, özellikle hamilelik ve emzirme dönemlerinde helal gıdalarla beslenme en iyi örneğe yaklaşmamıza yardımcı olur.

Hiç şüphesiz Fatıma (s.a.)’nın şahsiyeti ortam ve veraset v.s özelliklerinden etkilenerek gelişmiştir. Ama bu etkili olan özelliklerin sınırlarına dikkat etmeli, bunun beraberinde de şahsiyetin şekillenmesinde asıl rolü oynayan ihtiyar sahibi olma ve irade faktörlerinden gaflette olmamalıyız. İslam Peygamberinin kızının gelişim ve eğitimi, vahiy evinde Peygamberin denetimi altında olmuştur. Peygamber tüm bu özellik ve eğitim şekillerine vakıf olduğundandır ki tamamını en layık ve en iyi şekilde yerine getirmiştir. Ve Peygamberin Fatıma’ya çocukluğundan itibaren beslediği ilgi, Fatıma’nın ruhani ve Kur’an ahlakı eğitimi O’nun en iyi insani hasletleri kazanması içindir. Diğer taraftan Fatıma Zehra küçük yaşta olmasına rağmen yüksek derecelerde tezkiye, edep ve nefisle cihat yapmış ve sonuç olarak Onun bu özel şahsiyeti bir grup müslümanın değil belki dünya müslüman kadınlığının örneği olarak apayrı bir konum şeklinde yerini almıştır. Çok kısa ömrüne rağmen bizlere derin ve yüksek dereceli marifetini geride bırakmıştır.

Bu makaledeki hedef Peygamberin Fatıma’ya karşı terbiye amaçlı iki temel unsuru davranışlarında esas almış olması ve bu emir doğrultusunda fazilet, şahsi ve manevi özelliklerin O değerli kadın tarafından koyduğu etkilere değinilmesidir. Bu doğrultu da daha çok muteber

kitaplarda yer almış sünni ve şia rivayetlerini ele alacağız.

1-) Terbiye usullerinde ilk etapta eğitmenin sürekli olarak eğitime ihtiyacı olduğunun gerekliliğine teveccüh edilmesidir. Eğitime ihtiyacı olmadığını düşünen kimse, eğitmen olamaz.

Çocuklarımızın eğitiminde etkili olabilmemiz için devamlı olarak kendi gelişimimizi düşünmeli ve bu yola baş koymalıyız. Eğitmede ve değişimde hayatımızın gidişatına yön vermez isek, eğitilenin üzerinde etkimiz olmayacağı gibi hatta onu kaybedebiliriz.

Değerli İslam Peygamberi tüm ahlaki değerlere, dini ve insani kemalata ve olgunluğa sahipti ve Fatıma (s.a) en yüksek ameli örneklerden faydalanarak kemal derecesi basamaklarını hızla kat etmiştir. Her ne kadar Resulu Ekrem'in tüm hayatı dinin ahkâm ve emirlerinin icrası anlamında olsa da bunu iki örnek altına zikretmekle yetiniyoruz.

1) Hz. Abdullah bin Muhammed kendi zamanının ibadet edenlerindendi. Tarihte bu büyük insanın abidliği hakkında birçok anlatı vardır. Gece yarısı kalkıp sabaha kadar ibadetle meşgul olurdu. Allah korkusundan gözyaşı dökerdi. O hazret Hz. Fatıma için ibadette fiili örnekti. Rivayetlerde Peygamberin kızının mihrapta ibadet etmekten ayaklarının şiştiği[3] yer almaktadır.

2) Özveri, fedakarlık ve infak hususunda Peygamber öyle bir yere ulaşmıştı ki kendi elbiselerini dilenciye vermişti. Ve bu davranış Hz. Fatıma için fiili bir örnekti. Öyle ki küçük yaşta olmasına rağmen düğün gecesi gelinliğini bir fakire hediye etti.[4] Nitekim Fatıma da kendi çocuklarının eğitiminde bu yolu izledi. Acaba tarihin hangi sayfasında insanlara karşı bu tarz iyilikte bulunma ve onlara acıma metoduyla karşılaştınız?

İmam Hasan Mücteba buyuruyor: Bir gece annemi mihrapta namaza durmuşken gördüm ve sabaha kadar rükû ile secde halindeydi. Teker teker tüm komşu, Müslüman kadın ve erkekler için dua ediyor, isimlerini zikrediyordu. Onlar için Allah'tan hayır ve iyilik isteyip sorunlarının giderilmesi için talepte bulunuyordu. Ama kendisi için hiçbirşey istemedi. Annemden sordum: Anneciğim niçin başkalarına dua ettiğin gibi kendin için dua etmiyorsun? "Yavrum önce komşu sonra ev" buyurdu.[5]

Cafer-i Tayyar'ın hanımı Esmâ naklediyor;

Fatıma Zehra ömrünün son anlarında ilk önce gusletti, elbiselerini değiştirdi ve Allah'la razı niyaza koyuldu. Biraz ilerlediğimde gördüm ki Fatıma kibleye karşı oturmuş ellerini semaya doğru kaldırarak şöyle dua ediyordu; Yaratıcı olan Allah'ım seçtiğin Peygamberlerinin yüzü suyu hürmetine; benim yokluğumda Hasan ve Hüseyin'in ağlamalarını, şialarımın (yandaşlarımın) günahkâr olanlarına ve onların çocuklarına ilaç eyle (derman kıl)...[6]

Acaba bu tür eğitim mi daha etkilidir yoksa sadece dilde olan eğitim mi? Ve Fatıma'nın evlatlarının da bu konuda herkesi solladıklarını görüyoruz.

2-) Çocuklarla ilgili eğitimde diğer bir husus da onlara karşı muhabbet, arkadaşlık ve şefkattir.

Sevgi bizim sürekli ihtiyalarımızdandır. Bütün insanların yaşamak için kendilerine ait olan ve kendilerini ait hissettikleri yere ve mekâna ihtiyaçları vardır. Yaşam için onun ihtiyaç yerini teşkil eden, kendilerini sakin ve rahat hissettikleri eve... İnsan mekânsız başıboş ve avare bir şekilde hayatın lezzetine varamaz. Her birey için bir yere ait olma zaruri olup, bu ihtiyaç görmemezlikten gelinemez.

Ev her ne kadar bedenin dinlendirildiği bir mekân olsa da, yer açısından bizlerin tüm ihtiyaçlarını karşılıyor manasına gelmez. Belki de biz insanlar kendi ferdi yaşantımızda diğer bir mekâna daha ihtiyaç duyabiliriz ki bu insani ve manevi hayatımızda maddi mekândan daha önemlidir. Bir insanın yaşayacak yere ihtiyaç duymasından çok kalplerde taht kurmaya ihtiyacı vardır. O insanlar tarafından sevmeye, onların zihinlerinde ve kalplerinde yer almaya muhtaçtır. Eğer birisi başka birinin kalbinde yeri olduğunu hissederse kolay kolay o kişiyle gönül bağlarını koparamaz. İnsanları birbirine yaklaştıran bağ bahsetmiş olduğumuz mekândan ibarettir.

Bu bağlamda eğitmen ve eğitilen arasında böyle bir ilişkinin olması lazım gelir. İlk etapta eğitilenin eğitmenin kalbinde yeri olduğunu hissetmesi ve bu doğrultuda eğitmene ilgi duyması gerekir. Başka bir deyişle eğiticinin eğitime tabi tuttuğu kişiyi derinden sevmesi ve eğitilenin de eğiticiye karşı aynı hissi duyması. Çocukları ve gençlik çağındakileri sevgiden mahrum ederek cezalandırmamak gerekir. Eğitilenin eğitmen tarafından sevildiğini hissetmesi şarttır. Bu sevgi olayı kesildiği an eğitim ve terbiye etme de kesilmiş demektir.

İslam'ın mükerrem nebisinin değerli kızlarıyla ilişkileri muhabbet ve sevgi doludur. Tüm tarihçiler ve hadisçiler Peygamberin, kızı Fatıma (s.a)' ya karşı ilginç bir ilgi beslediğini yazmışlardır. Elbette bu duygu hem baba- çocuk arasındaki ilişkinin iki büyük insan arasında dalgalar misali coşmasından kaynaklanmıştır hem de Fatımanın İlahi kriterlere sahip olmasından ileri gelmiştir.

Bu muhabbet sevgilerden apayrıdır Allah'ın sevgilisini sevmek, Allah'ı sevmektir. Bu konu üzerine var olan Ehli Sünnet ve Şia kaynaklarında yer almış birçok rivayetin arasından bir kaçına değinelim:

- 1-) Hiçbir kadın Peygamberin yanında Fatımadan daha mahbup(sevgili) değildi[7]
Kavram olarak buna benzer onlarca hadis efendimizin hanımı Ayşe ve diğer Ehli Sünnet ravileri tarafından nakledilmiştir.
- 2-) Başka bir hadiste: Peygamber Fatıma (s.a)'yı görmek için o kadar can atıyordu ki her sefere çıktığında vedalaştığı son kişi Zehra (s.a) idi, yolculuktan döndüğünde de görmeye gittiği ilk şahıs yine Fatıma (s.a) idi.[8]
- 3-) Değerli İslam Peygamberi defalarca kızına şöyle buyurmuşlardır: “Canım sana feda olsun”
“Fatıma canımın bir parçasıdır” “Sinemde yeri olan canım gibidir”

4-) Ayşe'nin nakletmiş olduğu bir hadiste: Ben Fatıma'dan başka hiç kimseyi konuşmada babasına benzediğini görmedim. Babasının yanına geldiğinde O'na hoş geldin diyor, ayağa kalkıyor, elinden tutup öpüyor ve O'nu kendi yerine oturtuyordu.[9]

5-) İmam Sâdık hazretlerinden nakl edili ki : Peygamber Fatıma'yı fazlaca öpüyordu.[10] Ve başka bir hadiste de şöyle gelmiştir... Peygamber Fatıma'nın saçlarını çok öperdi.[11]

6-) Peygamber kızı Fatımaya karşı çok saygı gösteriyordu. Peygamberin kızına karşı olan saygısı halkın tasavvur ettiğinin çok çok üstündeydi; babaların kızlarına normal saygısından bile fazlaydı. O Hazret defalarca arkadaşlarına, akrabalarına ve tüm halka karşı buyurdular ki:

Fatıma Dünya kadınlarının efendisidir. Fatıma İmran kızı Meryem gibidir.[12]

İşte bu, değerli İslam peygamberinin kıymetli kızını terbiye etme tarzıydı. Söylediğimiz gibi bu muhabbet ve şefkat hem çocuk- baba ilişkisinde hem de Fatıma (s.a)'nın yüksek şahsiyetinde parlak bir geleceğe, iman, irfan ve ibadet makamına ulaşmasında köklü bir konuma sahipti.

Tüm bunlar sevgi ve saygıyı beraberinde getiriyordu.

Elbette Peygamberin bu fiiliyatından başka bir derste alınabilir. Öyle ki fıkri ve kültürel bir inkılâp hakikatini ortaya koymuştur. Peygamber fiili bir şekilde kız çocuğunun mezara canlı olarak gömülen bir varlık olmadığına işaret etmiş; “bakınız ben kızımın elini öpüyor, onu kendi yerime oturtuyor ve O'na oldukça saygı duyup, büyük görüyorum” buyurmuştur. Kız çocuğunun diğer insanlar gibi bir insan, yaratıcının nimetlerinden bir nimet ve ilahi bir ita olduğunu vurgulamıştır. İslam Peygamberinin, kadının şahsiyeti ve kız çocuğunun vasıfları hususunda buyurduğu mana yüklü kelimelere aşağıdaki konularda değineceğiz.

Resulullah şöyle buyurdu: Allah her kime bir kız çocuğu bağışlarda o kız çocuğuna eziyet etmez ve hiçbir zaman erkek çocuğunu kız çocuğuna tercih etmez ise Allah onu cennetine sokar.[13]

Resulü Ekrem buyurdu: Sizin evlatlarınızın en iyisi kız çocuklarınızdır.[14]

Yine Rasulullah buyurdu: hediye vermede ve bağışlamada çocuklarınız arasında eşit davranınız Çaresiz kalır birini bir diğerine tercih etmek zorunda kalır iseniz kız çocuklarınızı erkek çocuklarınıza tercih ediniz.[15]

Rasulullah buyurdu: Her kim kız çocuğu sahibi olur, ona edep öğretir ve kız çocuğunu güzelleştirirse, bunların beraberinde ona ilim öğreterek onu güzelleştirirse, sahip olduğu ilahi nimetleri kız çocuğuna da sunarsa, o kız çocuğu onun için ilahi ateşe ve azaba uğramasına mâni olur.[16]

İslam peygamberi o kadar çok kızların değer, yetenek ve kabiliyetlerini herkese söylüyordu ki

İmam Sadık (a.s) şöyle buyurdu: Peygamber bütün kızların babasıydı.[17]

Genel olarak İslam Peygamberi özenle kadınlara ihsanda ve iyilikte bulunulmasını vurgulamış, halisane ibadetinizde uç noktayı yakalarsanız ve eğer hanımlarınıza zulmetmişseniz istiğfar

ediniz tavsiyesinde bulunmuş sonrasında da kadına iyilikte bulunanın kıyamet gününde sevindirici - hayırlı bir ödülle ödüllendirileceğini hatırlatmıştır. Ve Hz. Fatıma(s.a)'nın şahsiyetini överek ve onun faziletlerinden bahsedip hasletlerini dile getirerek O'na sevgi besleyerek, kadını tüm dünyada ve her zaman için Arabistan'ın karanlık muhitinden aydınlığa çıkardı. Peygamberin kendi kızını eğitmede değinilecek bir diğer eğitim yöntemi de terbiyenin kâmil din ilişkisini sağlama, başka bir deyişle ilahi takva ve Allah için sevmek ve Allah için buğz etmekle ... ve akıla ve düşünceye dayalı olan bu eğitime örnek olarak, sahabelerin dini zeminlerdeki sorularının gündeme alınmasını değerli kızına bırakmasıdır. Bu yani eğitilenin zihninin uyandırılması için gerekli şartları ortaya koymak ve başarıyla karşı karşıya gelen (kalan) fikirleri harekete geçirmek demektir. Bir diğer eğitim usulü ise keramet ve ruhi hissi oluşturmaya değinmek, bunun doğrultusunda da kerameti temin edip, ruhi selameti korumak, toplumsal ve ahlaki yönden insanı tahrik edip, şahsa mesuliyet hissi kazandırmaktır. Hazreti Fatıma Allah Resulünün evinde büyüdü, ve kendi çabasıyla âlemin yegâne makamının manevi ellerinde eğitilerek en yüksek manevi üstünlük ve insani fazilete ulaştı. Böylece onu övenbir kaç Kur'an ayeti nazil oldu ve Peygamber (s.a.a) onun hakkında şöyle buyurdu: Kim kızım Fatımayı severse beni sevmiştir, kim onu sevindirirse beni sevindirmiştir ve kim onu gazaplandırırsa beni gazaplandırmıştır.[18]

RESULULLAH (S.A.A) VE ON İKİ İMAMIN DİLİNDEN HZ. FATİMA (S.A)

Biz Hz. Fatıma (a.s)'ın şahsiyetini tanımak için Hz. Peygamber (s.a.a) ve On İki İmamların O'nun hakkındaki sözlerini gözden geçirmek zorundayız. Çünkü Hz. Peygamber kendi kızını, Hz. Ali kendi eşini, on iki İmamlar da kendi annelerini herkesten daha iyi tanımaktalar. Bu yüzden ilk önce O'nların, bizler için güzel örnek ve eğitici dersler olacak olan nurlu sözlerini teenni ile canı gönülden okuyup gözden geçirelim.

Hz. Resulullah (s.a.a) Selman'a şöyle buyurdular:

“Ey Selman! Kim kızım Fatıma'yı severse cennette benimle birlikte olur; kim de ona düşman olursa ateşe atılır.

Ey Selman! Fatıma'ya sevgi beslemenin yüz yerde insana faydası dokunur; o yerlerin en kolay şunlardır: Ölüm zamanı, kabre koyulurken, terazi kurulduğunda, mahşer günü, sırat köprüsünde ve sorgu sual zamanı.

Ey Selman! Kızım Fatıma kimden razı olursa ben ondan razıyım; ben de kimden razı olursam Allah Teala ondan razı olur; Fatıma kime gazap ederse ben ona gazap ederim; ben de kime gazap edersem Allah ona gazap eder.

Ey Selman! O'na ve kocası Emir'ul Müminine, onun torunları ve Şialarına zulüm edenlerin vay

haline!" [1]

Yine Resulullah (s.a.a) uzun bir hadiste buyurmuştur ki:

"Ey Fatıma! Beni peygamberliğe seçen Allah'a and olsun ki, ben cennete girmedikçe diğer kimselerin cennete girmesi haramdır; sen benden sonra cennete girecek olan ilk şahıssın... Ey Fatıma! Beni hak olarak meb'us kılana and olsun ki, sen kadınların hanım efendisi olarak cennete gireceksin...

Beni hak olarak peygamber gönderene and olsun ki, Hasan ve Hüseyin de senin sağ ve solunda oldukları halde cennete girecekler; sen cennetin en yüksek yerinden halka bakacaksın, Hamd bayrağı da Ali bin Ebu Talib'in elinde olacaktır...

Beni Peygamber seçene and olsun ki, senin düşmanlarına düşman olacağım; senin hakkını gasp edenler, seninle dostluk bağını kesip bana yalan atanlar pişman olacaklar, benim karşımda yer üzerinde süründürülecekler..." [2]

Resulullah (s.a.a) vefatına yakın bir zamanda Hz. Fatıma'nın elini Hz. Ali'nin eline koyarak şöyle buyurdular:

"Ya Ali! Bu, Allah'ın emaneti ve O'nun resulü olan Muhammed'in senin yanındaki vediasıdır.

Öyleyse beni, O'nun hakkında gözet ve biliyorum ki sen bunu yapacaksın.

Ey Ali! Allah'a and olsun ki O (Fatıma) geçmiş ve gelecekteki cennet kadınlarının en üstünüdür. Allah'a and olsun ki O, büyük Meryem'dir. Bil ki Allah'tan O'nun ve senin için dua ettim, Allah da duamı kabul buyurdu...

Ey Fatıma! Allah'a and olsun ki, sen razı olmadıkça ben razı olmayacağım." (Bu sözü üç defa tekrarladı)[3]

Resulullah (s.a.a) vefat anında Fatıma (a.s)'a şöyle buyurdular:

"Ey Fatıma! Allah'a and olsun ki senin ağlamandan dolayı, Allah'ın arşı ve onun etrafındaki melekler, gökler ve yerler ve onlarda olan her şey ağlayacaktır." [4]

Ebu Eyyub-i Ensari şöyle diyor:

Hız. Resulullah (s.a.a) hastalandı, Fatıma (a.s) da Hazretin ziyaretine gelerek ağladı. Resulullah (s.a.a) onun bu durumunu görünce şöyle buyurdular:

"Ey Fatıma! Allah Teala seni çok sevdiğinden dolayı seni, geçmiş herkesten parlak olan ve ilmi herkesten daha çok olan biriyle evlendirdi. Allah Teala yeryüzündeki insanlara özel bir şekilde teveccüh edip onların arasından beni seçti, beni mürsel bir peygamber kıldı; yine yeryüzüne teveccüh etti, onların arasından kocanı seçti ve seni O'nunla evlendirmek ve O'nu vasi kılmam için bana vahyetti.

Ey Fatıma! En üstün peygamber bizdendir, O da babandır; en üstün vasi bizdendir, O da eşindir; en üstün şehitler bizdendir; Onlar da babanın amcası Hamıza ve iki kanadıyla cennette uçan ve

istediği yere giden babanın amcası oğlu Cafer'dir; cennet gençlerinin efendileri olan Hasan ve Hüseyin bizdendir; O'nlar da senin evlatlarıdır; canım elinde olan Allah'a and olsun ki, bu ümmetin Mehdisi bizdendir, O da senin torunlarındandır." [5]

Yine Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki:

"Eğer iyilik ve güzellik bir şahıs olmak isteseydi, o mutlaka Fatıma olurdu; oysa Fatıma ondan daha üstündür. Kızım Fatıma soy, yücelik, keramet ve bağış bakımından yeryüzündeki insanların en üstünüdür." [6]

Emir'ul-Muminin Ali (a.s) buyurmuştur ki:

"Allah'a and olsun ki şimdi öyle bir söz söyleyeceğim ki benden başka kim o sözü söylerse yalancıdır: Ben rahmet olan Peygamberden miras aldım, eşim (Fatıma) ümmetin kadınlarının en üstünüdür; ben de halife ve vasilerin en üstünüyüm." [7]

Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma (a.s) hakkında şöyle buyurdular:

"Allah'a and olsun ki, ben O'nu (Fatıma'yı) kesinlikle öfkelenlendirmedim; hayatta olduğu müddetçe onu sevmediği bir işe mecbur etmedim; O da beni öfkelenlendirmede, bana karşı gelmedi; O'na baktığımda bütün gam ve üzüntüler kalbimden yok oluyordu." [8]

Yine Hz. Ali (a.s)'dan şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

"Allah'a and olsun ki Fatıma'yı kendi gömleğinde yıkadım, tertemiz idi. Resulullah'ın henutundan kalan henutla onu henutladım. Onu kefenledikten sonra; 'Ey Ümmü Gülüsüm! Ey Zeyneb! Ey Sekine! Ey Fizze! Ey Hasan! Ey Hüseyin! Gelin annenizden vedalaşın, ayrılık vakti yetişmiştir; görüşmek, cennet ve kıyamete kalmıştır' diyerek onları çağırdım. Hasan ve Hüseyin öne gelip ağlayarak; "Ey Hasan'ın annesi! Ey Hüseyin'in annesi! Ceddimiz Muhammed Mustafa'yı gördüğünde selamımızı O'na ilet ve O'na de ki senden sonra yetim kaldık" annelerini sesleyip O'nunla konuştular.

Allah şahittir ki Fatıma, sızladı, feryat etti, ellerini kefenden çıkarıp onları bağrına bastı, bu esnada gayıptan şöyle bir ses geldi: "Ey Ebe'l-Hasan! O ikisini annelerinin göğsünün üzerinden kaldır. Allah'a and olsun ki, göklerin meleklerini ağlattılar, dost (Allah), dostu (Fatıma'yı) görmeğe müştaktır..." [9]

İmam Hasan (a.s) da annesi hakkında şöyle diyor:

"Cuma gecesini annem Fatıma (a.s) mihrapta durup ibadete koyulmuştu, şafak atıncaya kadar hep rüku ve secde halindeydi; mümin erkek ve kadınların ismini zikredip onlar için çok dua ettiğini, fakat kendisi için Allah'tan bir şey istemediğini gördüm. Bunun üzerine anneme; "Ey anne! Neden diğerlerine dua ettiğin gibi kendin için de dua etmiyorsun?" dedim. Buyurdular ki:

"Evladım! Önce komşu sonra insanın kendisi." [10]

İmam Hüseyin (a.s) Resulullah (s.a.a)'ten şöyle buyurduğunu naklediyor:

“Fatıma kalbimin sevincidir; iki oğlu kalbimin meyvesidir; eşi gözlerimin nurudur; evlatlarından olan İmamlar, Rabbimin eminleri ve O’nunla yaratıkları arasında ilişki bağıdır; kim o bağa sarılırsa kurtulur, kim de ondan ayrı kalırsa helak olur.” [11]

İmam Zeyn’ul-Abidin (a.s) da buyurmuştur ki:

“İslam’ın zuhuru döneminde, Fatıma (a.s)’dan başka Hatice’den bir evlat dünyaya gelmedi.” [12]

İmam Muhammed Bakır (a.s) da babalarından naklen şöyle buyurmuştur:

“Resulullah (s.a.a)’in kızı Fatıma (a.s)’ın “Tahire” lakabıyla adlandırılmasının sebebi, her denes ve refesten (kir, leke ve çirkin şeylerden) tertemiz olduğu içindir...” [13]

İmam Sadık (a.s) da buyurmuştur ki:

“Fatıma (a.s) hayatta olduğu sürece Allah Teala diğer kadınları Hz. Ali (a.s)’a haram kılmıştı; çünkü Hz. Fatıma (a.s) kadınların gördüğü adetten pâk idi.” [14]

İmam Musa Kazım (a.s) da şöyle buyurmuştur:

“Her evde Muhammed, Ahmed, Ali, Hasan, Hüseyin ve kadınlardan da Fatıma ismi olursa, o eve fakirlik ve yoksulluk girmez.” [15]

İmam Rıza (a.s) da babalarından naklen Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Miraca gittiğimde Cebrail (a.s) elimden tutup beni cennete götürdü, cennet hurmasından bana verdi, ben de onu yedim. O hurma benim sırtımda nutfeye dönüştü. Yeryüzüne döndüğümde Hatice’yle birlikte olduk, O Fatıma’ya hamile oldu. Binaenaleyh Fatıma insan şeklinde olan bir huridir. Cennetin kokusunu özlediğimde kızım Fatıma’yı kokluyorum.” [16]

Musa bin Kazım şöyle diyor:

İmam Muhammed Taki (a.s)’a; “Peygamber (s.a.a) ve İmamlardan taraf tavaf etmek câiz midir?

Çünkü câiz olmadığını bana söylediler” dediğimde İmam (a.s); “Edebildiğin kadar O’nlardan taraf tavaf et, bu iş câizdir.” buyurdular. Ben de Peygamber (s.a.a) ve İmamlardan taraf, bazen de Hz. Fatıma (a.s)’dan taraf tavaf ediyordum. Üç yıldan sonra İmamın yanına gittiğimde bu durumu İmam’a anlattım ve annen Fatıma’dan taraf da bazen tavaf ediyor, bazen de etmiyorum dediğimde İmam (a.s) buyurdular ki: “Annemden taraf çok tavaf et. Çünkü bu iş yapmış olduğun en iyi bir iştir.” [17]

İmam Ali Naki (a.s) da babalarından naklen Resulullah (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Kızım Fatıma’nın “Fatıma” adlandırılmasının sebebi, Allah Teala’nın O’nu ve dostlarını, cehennem ateşinden ayırıp uzaklaştırmış olduğundan dolayıdır.” [18]

İmam Hasan Askeri (a.s)’a; “Hz. Fatıma (a.s) neden “Zehra” olarak adlandırılmıştır?” dediklerinde İmam (a.s) şöyle buyurdular:

“Hz. Fatıma (a.s)’a “Zehra” denilmesinin sebebi şunun içindir: Günün başlangıcında yüzü

Emir'ul-Muminin (a.s) için güneş gibi nur saçardı, öğle vakti dolunay, akşamleyin ise yıldız gibi parlardı." [19]

Ebu Ömer el-Amiri şöyle diyor:

İbn-i Ebu Ganim-i Kazvini ile bir grup Şia arasında hilafet konusunda niza çıktı. İbn-i Ebu Ganim, Ebu Muhammed (İmam Hasan Askeri)'in, kimseyi yerine tayin etmeden öldüğünü söylüyordu. Şiiler de tayin ettiğini savunuyorlardı. Bunun üzerine İmam Mehdi'ye bir mektup yazarak durumu ona iletiler.

İmam Mehdi (a.s) cevaben kendi yazısıyla şöyle yazdı:

"Bismillahirrahmanirrahim. Allah bizi ve sizi fitnelerden korusun ve yakın ruhunu bizlere bağışlasın... Allah Teala Adem (a.s)'ın zamanından Ebu Muhammed (a.s)'ın zuhuruna dek hidayete ermenizden dolayı sizin için hidayet nişaneleri karar kılmıştır; bir yıldız (İmam) battığında (öldüğünde), diğer yıldız aşıkâr olmuştur. Allah Teala O'nun ruhunu kabzettiğinde, Allah'ın kendi dinini batıl ettiğini ve kendisiyle yaratıkları arasındaki sebep ve irtibatı kestiğini zannettiniz. Oysa kesinlikle böyle bir şey olmamış ve kıyamete kadar da olmayacaktır... Ben size nasihat ettim, Allah bana ve size şahittir... Resulullah'ın kızı Fatıma (a.s)'da benim için örnek vardır; (buyurmuştur ki:) "Cahil, kötü amelleri neticesinde yakın bir zamanda helakete uğrayacaktır; kafir de ahiret yurdunun kimin olduğunu yakın bir zamanda anlayacaktır." Allah Teala bizi ve sizi kendi rahmetiyle tehlike ve kötülüklerden, afet ve belalardan korusun. Allah Teala istediği şeye kadirdir. Allah'ın selamı, rahmet ve bereketi bütün vasi, evliya ve müminlerin, Muhammed ve Ehl-i Beyti'nin üzerine olsun." [20]

Burada Vesile Arayanların Münacatı'yla sözümüze son veriyoruz:

"Allah'ım! Sana kavuşmam için senin rahmet ve şefkatinden başka bir vesilem, alemlere rahmet olarak gönderilen ve ümmeti üzüntüden kurtaran Peygamberinin şefaatinde başka bir aracım yoktur.

Allah'ım! Senin bağışına kavuşmam ve rızana erişmem için bunları vesile kıl. Benim umutlarım senin kerem dergahına yönelmiş, arzularım ise cömertliğinin kapısına serilmiştir. Öyleyse Sana olan ümidimi kesme ve çabamı hayırla sonuçlandır. Beni, cennetinde yerleştirdiğin ve keramet evinde yer verdiğin ve kıyamet gününde sana (rahmetine) bakmakla gözlerini aydınlattığın, kendi indinde doğruluk menzillerinde menzil verdiğin kimselerden eyle.

Ey kapısından daha keremli bir kapı bulunmayan ve merhametinden daha üstün bir merhamet olmayan; ey yalnız kalanın birlikte olabileceği en hayırlı ve kovulanın sığınabileceği en şefkatli zat! Senin geniş affına ellerimi açmış ve kerem eteğine sarılmışım; beni eli boş olarak geri çevirme, hayal kırıklığı ve hüsrana uğratma; ey duayı işiten Allah; ey merhametlilerin en merhametlisi!"

- [1] Sahife-i Nur,(Nur Sayfası) İmam Humeyni, c.14, s.125
- [2] Zekhair-ul Ugba, s.44 - Tefsirid-deral Menşur İsra Suresi ayet 17
- [3] Menagib-i Al-i Ebi Talip c.3, s.341
- [4] Rivayetlerde şöyle yer almaktadır; Fatıma (s.a)'nın bu fiili eylemi hakkında sorduklarında, Fatıma (s.a): Babacığım! Dilenci sizin yanınıza geldiği zaman size ait elbisenizi ona verip kendinizi hasır ile örttünüz. Bende size benzemeye çalıştım, diye arz etti. Ve sözlerine Ahzab Suresinin 122. ayetini okuyarak devam etti.
- [5] Bihar-ul Envar, c.43, s.81 – Keşf-il Ğamme, c.2, s.94 - Mustedrik-ul Vesail, c.5, s.244
- [6] Zekhair-ul Ugba, s.53
- [7] Ahgag-ul Hag, c.10, s.167
- [8] Sahih-i Ebi Davud, s.26 - Müsned Ahmet bin Hanbel, c.6, s.282 - Fezailul Hamse (Beş Fazilet) c.3, s.123
- [9] Musdekrik-ul Sahihin, c.3, s.154
- [10] Biharul Envar, c.18, s.364 - Tefsir-i Ayaşi, c.2, s.212 - Menagib-i Al-i Ebi Talip, c.3, s.334 - E'lam-ul Vera, s.150
- [11] Kenz-ul Emal, c.8, s.111
- [12] Şerh-i Nehcül Belağa İbn-i Ebi Hadid, c.9, s.193 - Biharul Envar, c.22, s.236
- [13] Kenz-ul Emal, h.45400
- [14] Biharul Envar, c.104, s.91 - Mekarim-ul Ahlak, s.219 - Mustedrek, c.15, s.116
- [15] Kenz-ul Emal, h.45346 - Nehcül Fesahe, h.1728
- [16] Kenz-ul Emal, h.45391
- [17] Biharul Envar, c.104, s.90 - Vesayil, c.21, s.367 - Men La Yehzerel Fakih, c.3, s.481
- [18] Sahih Buhari, Fazlil Babil Hams (Fazilet Beşinci Bab) - Essevaigul Mehrageh, s.9

- [1] - Feraid'us- Simtayn, c. 2, s. 67.
- [2] - Bihar'ul- Envar, c. 22, s. 491.
- [3] - A.K. c. 22, s. 484-491.
- [4] - A.K. c. 22, s. 484- 491.
- [5] - Yenabi'ul- Mevedde, s. 436. Müntahab'ul- Eser, s. 192.
- [6] - Feraid'us- Simtayn, c. 2, s. 68.
- [7] - Bihar'ul- Envar, c. 43, s. 143.
- [8] - A.K. c. 43, s. 134.

- [9] - A.K. c. 43, s. 179-180.
- [10] - A.K. c. 43, s. 81.
- [11] - Feraid'us- Simtayn, c. 2, s. 66.
- [12] - Revzat'ul- Kafi, hadis: 536.
- [13] - Bihar'ul- Envar, c. 43, s. 19.
- [14] - Menakıb-i İbn-i Şehraşub, c. 3, s. 33.
- [15] - Sefinet'ul- Bihar, c. 1, s. 662.
- [16] - Avalim'ul- Ulum ve'l- Mearif, c. 11, s. 10.
- [17] - Bihar'ul- Envar, c. 50, s. 101.
- [18] - Avalim'ul- Ulum ve'l- Mearif, c. 11, s. 30.
- [19] - A.K. c. 11, s. 33.
- [20] - Bihar'ul- Envar, c. 53, s. 179-180